

til Luborg Havn samt til Faxe og Rødvig.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 509).

Der var til denne Behandling stillet følgende Endringsforslag:

Af Berg, O. Christensen og Leth:

Efter Ordene „den 1ste Oktober 1881“ forandres „“ til „“, og der tilføies: „dog paa Betingelse af:

- 1) at den i bemeldte Lovs § 7 omhandlede Rentegaranti for den i samme Lovs § 1 Nr. 2 nævnte Bane nedfattes til i det Høieste at kunne omfatte et Beløb af 450,000 Kr. pr. Mil af Banens Længde, og
- 2) at de hidtil af Kommuner, Private eller Andre indgaaede Forpligtelser til at yde Bidrag til Tilveiebringelsen af den i samme Lovs § 7 ommeldte Forsterkningsfond ikke fremtidig forbinde de Paagældende uden disses paany dertil erhvervede Samtykke.“

Delt Afstemning begjæres om Punkt 1 og 2. Hvis kun eet af disse Punkter vedtages, bortfalder „og“ efter „Banernes Længde“ og Numeraltallet foran det vedtagne Punkt, og bliver „dog paa Betingelse“ ogsaa i dette Tilfælde at anse som vedtaget.

Lovforslagets Indhold, det stillede Endringsforslag, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes til Forhandling under Et.

Berg: Det indbragte Forslag indeholder kun 3 Linier, men maa i Virkeligheden være at betragte som en hel ny Lov angaaende Anlægget af de to i Loven af 4de Mai 1875 nævnte Baner. Idet denne Lov er bestemt til kun at omfatte en vis fastsat Tidsgrense og kun kan anvendes iudefor denne Tidsgrense, er dens Gyldighed dermed ophørt. Naar nu denne Grense forlænges to Aar ved en Forandring i en vis Bestemmelse i en enkelt Paragraf, bliver det dermed tillige sagt, at hele Loven er at betragte som given paany for et vist bestemt Tidrum. Det er derfor ikke rigtigt efter min Opfattelse, naar det ved 1ste Behandling blev gjort gjældende, at en saadan Lov var en simpel, ligefrem, selvsølgelig Sag, at den kunde man som Regel fare over med en Harefød og uden videre kjøre gennem Rigsdagen, og saa var den Historie færdig. Jeg tror nemlig, at det ikke er heldigt i Almindelighed taget, naar man giver en Regjering en Lov, og Regjeringen giver Koncessionshaveren Koncession paa en Bane i Genhold til

Loven, at betragte det som noget Selvsølgeligt, at, hvis Koncessionshaveren ikke opfylder de Betingelser, Loven indeholder, kan han uden videre faae Betingelserne forandrede. Det er ikke heldigt i Forretningsverdenen overhoved, at det bliver Skik at antage, at saadan er Forretningsgangen i Rigsdagen. I det enkelte Tilfælde turde det være rigtigt, selv om man ved en nøie Overveielse ikke skulde komme til et andet Resultat end det, der er angivet i det indbragte Lovforslag, dog at undersøge visse Bestimmelser lidt næriere, hvorvidt nemlig, naar man saaledes gennem en Forandring i en enkelt Lovbestemmelse giver en ny Lov, de Omstændigheder, under hvilke man er stillet, ere af den Betsaffenhed, at man bør give en saadan ny Lov for de følgende to Aar. I 1874—75, da der var Tale om Anlæg af denne Bane, og man overveiede det Spørgsmaal, hvor høi den høieste Garantisum maatte være pr. Banemil, var det selvsølgelig, at man ved fastsættelsen af denne Sum lagde de Enhedspriser for Materiale, for Arbeidskraft og Jordexpropriation til Grund, som da vare gjældende. At man derfor satte en Garantisum i den daværende Lov for dette Strøg af Landet, til 500,000 Kr. pr. Banemil, kunde maaske antages for rigtigt — jeg kender ikke nærmere de Overveielser, hvorved man er kommen til de 500,000 Kr. Naar vi nu derimod staa to Aar senere, maa vi ganske naturligt spørge: Ere de Enhedspriser, som da bleve lagte til Grund for Loven, der omfatter en vis Tidfrist, fremdeles de samme, eller ere de lavere? Besvares det derhen, at de ere lavere, er det meget naturligt, at Staten siger ved at optage Sagen som en ny Lov, at da maa de lavere Enhedspriser føre til en Redfættelse af den da anførte høieste Garantisum. Nu have Lovforslagstillerne her i Punkt 1 foreslaaet, at den Sum, man i 1874—75 satte til 500,000 Kr., som det Høieste Staten kunde garantere 4 pCt. Rente af, nu skal nedfattes med 10 pCt. til 450,000 Kr. pr. Banemil. Det er vort Skjøn, at det er en meget billig Redfættelse; Priserne paa Materialier, paa Arbeidskraft, paa Jord osv. ere i Virkeligheden sunkne mere end 10 pCt. siden den Tid; vi kunne vel ikke afgjøre, hvorvidt vi have truffet det Rette, men vi tro efter et meget billigt Skjøn i alt Fald tilbøieligt at have varetaget Statskassens Interesse ved dette Forslag, og at det efter sin billige Natur er meget velbegrunder. Nu kunde der gjøres den Indvendning imod os; ja, men det var kun en høieste Garantisum, som der var sat, selvsølgelig er der ikke engang Tale om at naae dette, men kun at naae det Beløb, som efter Regnskabet, som skal approberes af Ministeriet, bliver fastsat af Ministeriet. Der bliver imidlertid det Spørgsmaal tilbage: hvad indbefatter man i denne Kapital, hvad indbefatter man i Anlægskapitalen efter det Regnskab, ifølge hvilket Indrengsministeriet